

*On je jej nepriateľ.
Ona je jeho všetko.*

TIEN NOCI

AUTUMNWOODS

TIEN
NOCI

AUTUMN
WOODS

TIENŇ NOCI

AUTUMN WOODS

Copyright © 2025 by Autumn Woods
Original title: NIGHTSHADE by Autumn Woods
Translation copyright © 2026, by Diana Ghaniová
© Cover design by Emily Wittig
Author picture credit Seth Cyster-White
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Táto publikácia ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Preklad © Diana Ghaniová
Redakčná úprava a korektúry: Albert Lučanský
Grafická úprava: Radim Jančovič - GRATYP
© Citadella Publishing, 2026

ISBN 978-80-8182-290-2

TIEN NOCI

AUTUMN
WOODS

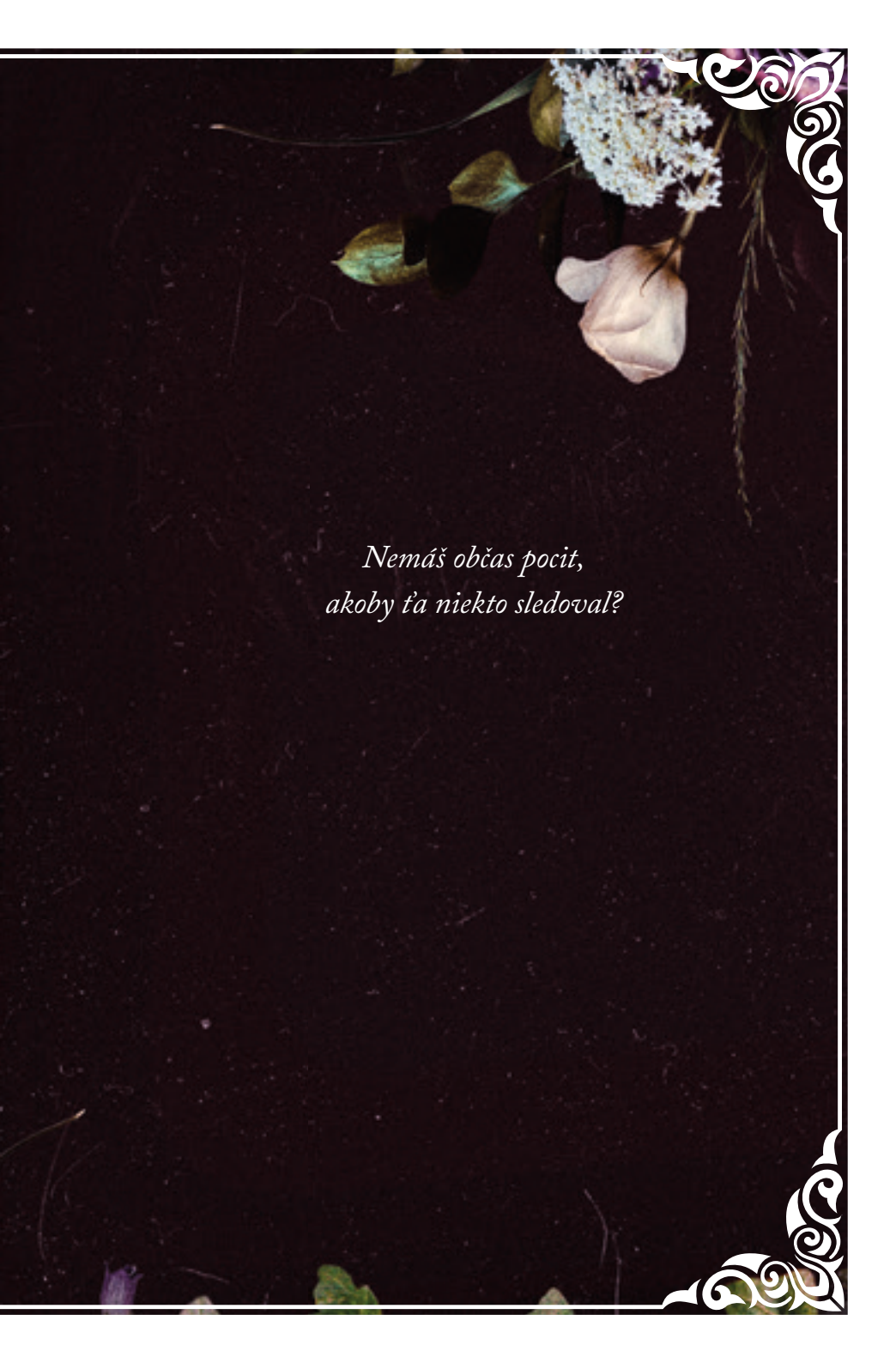

POZNÁMKA AUTORKY

ĎAKUJEM veľmi pekne,
že ste si vybrali *Tieň noci*.

Táto kniha je určená pre čitateľov vo veku nad 18 rokov a obsahuje témy ako vražda, depresia, smrť blízkej osoby, utopenie, samovražedné myšlienky, zhoršujúce sa zdravie rodiča a násilie, ako aj sexuálny obsah.

Táto kniha tvorí prvý diel dvojdielnej série. Príbeh Ofelie a Alexa sa uzavrie v druhej knihe.

*Nemáš občas pocit,
akoby ťa niekto sledoval?*

Vo veľkom množstve je všetko jed.

Theodore Levitt

TIEN NOCI

Prológ

ANONYM

Annalise bola moja. Moja sladká útecha. Moja anglická ruža. Miloval som ju s vášňou, ktorá horela v mojom vnútri a úplne ma pohlcovala.

Bola moja a navždy mala zostať moja.

Moja láska k nej bola ako choroba a choroba nepozná hranice. Nepozná zákony ani ľútosť. Nezáleží jej na tom, kto ku komu patrí. Bez premýšľania odsekne vetvy z ro-dokmeňa.

A táto choroba sa vkradla do mojej duše a usadila sa tam, hnila a hnisala v klietke, ktorú pre ňu postavil *on*. Kým sa neprehrýzla cez mreže a nedostala do všetkých ciev, svalov a kostí v mojom tele. Kým zo mňa nezostalo nič, iba netvor, presne ako jej vždy vravieval *on*.

Mali sme byť spolu až do konca sveta. Annalise by všetko opustila a držala v ruke moje krvácajúce srdce, kým by sa trhliny nezačali zaceľovať.

Ona si však vybrala *jeho*. Annalise aj to dievča – obe si vybrali jeho.

Annalise bola môj poklad. Odmena, ktorú som si nezaslúžil. A aj keď som natiahol ruky, nikdy som na ňu nedosiahol. A viete, čo robili naši predkovia s pokladmi, ktoré nevedeli využiť?

Pochovávali ich.

To isté som urobil aj ja.

A Annalise je stále taká, aká mala byť – navždy moja.

OFEILA

V ten týždeň, keď zabili môjho otca, som mu sľúbila, že nikdy nevkročím na pôdu univerzity Sorrowsong. Dala som mu veľa sľubov, od nudných a obyčajných až po abstraktné a plné emócií. Že nenechám zasvietené svetlo v spálni, že budem nasledovať všetky svoje sny. Že sa nebudem pridlho sprchovať a že sa budem mať vždy rada.

Moja prítomnosť na tomto mieste je posledné spadnuté domino v dlhom rade sklamaní.

Brána univerzity na mňa hľadí, kované železo, skrútené do slučiek, ma vyzýva, aby som urobila ešte jeden krok. Čajky nad mojou hlavou so sebou odnášajú svoj smutný škrekot. Sú dosť múdre na to, aby odleteli z hradu, ktorý bol postavený v údolí predou mnou.

Po chrbte mi prebehne mráz. Nad jazierkom po mojej l'avici sa valí hustá hmla a na zatiahnutej oblohe sa pokúša vyjsť slnko. Aj v tomto počasí dokážem prečítať nápis pod erbom univerzity.

Scientia potentia est. Vedomosti sú moc.

Vyprsknem a môj dych sa v mrazivom vzduchu zmení na biely oblak. Nie je to ničím výnimočné motto univerzity. Na Sorrowsongu to však nie je ako na ostatných univerzitách. Nehovoria o liekoch na rakovinu ani o rýchlejšej ceste na Mesiac, ale o vydieraní. O papierových fascikloch vymieňaných v temných uličkách a tajných obchodných dohodách.

Sorrowsong je miesto, kde sa z najbohatších mužov a žien na svete stávajú malé klony svojich skorumpovaných rodičov. Vzduch okolo mňa páchne premrhaným potenciálom.

Športová taška so všetkým mojím majetkom vydá úzkostný povzdych, keď ju položím na zem a pomasírujem si bolestivé otlaky, čo mi zanechala na pleciach. Vietor zavýja a dážď zvláštne upokojujúco šumí v korunách stromov, no aj tak počujem vzdialený ruch ďalších nových študentov, ktorí kráčajú po padacom moste do hradu. Už teraz meškám, ale keď sa brána vďaka nejakému neviditeľnému mechanizmu so škripotom otvorí, neviem sa prinútiť cez ňu prejsť.

V hlave mi víri depresívna pravda. Nechcem byť ani tu. Nemám však na výber.

Život mi nedoprial luxus rozhodovania. Nestála som na rázcestí a starostlivo nezvažovala, po ktorej ceste sa vydám.

Život ma zaviedol k tejto ozdobnej čiernej bráne. A teraz je mojou úlohou cez ňu prejsť.

Žijú vo mne dve dievčatá: jedno sa drží posledných zvyškov nádeje a druhé chce spáliť celý svet. Jedno ma ťahá vzad, druhé vpred.

Moje nohy sa nepohnú.

Hlasné trúbenie auta ma vytrhne z vnútorného rozhovoru a môj tieň dopadne na nerovný terén predou mnou. Obrátim sa a v prudkom daždi zbadám dve jasné svetlá, ktoré sa rýchlo približujú. Zmeraviem od paniky, zatvorím oči a pripravím sa na náraz.

Ten však neprichádza. Počujem len škripot brzd a cítim jemný dotyk studeného kovu na stehnách. Otvorím jedno oko a pohľadom sa stretnem s... anjelom? Skláňa sa predou mnou strieborná žena.

The Spirit of Ecstasy.

Figúrka je krehká, pôsobí takmer ospravedlňujúco, na rozdiel od zvyšku klasického Rolls-Royce Phantom, ktorému chýbal možno centimeter, aby ma vtláčil do blata pod mojimi nohami. Opar dažďa zakrýva šoférovu tvár, ale pri hlbokom nahnevanom hlase, ktorý sa ozve z okna, mi vstávajú chlčky na krku.

„Čo to tu, dočerta, vystrájaš? *Chceš zomrieť?*“

Chcem? Možno áno. Nepopieram, že moje pokusy prejsť cez železničné koľaje alebo vyloviť hrianku z hriankovača sú v poslednom čase čoraz riskantnejšie.

„Čo to tu vystrájam? Čo vystrájaš *ty*, keď sa rútiš po takej úzkej ceste v tejto hmle?“ zakričím a s nedôstojným

čvachtaním odtiahnem z cesty svoje premočené telo aj s taškou.

Čierny Phantom sa trocha posunie a spätné zrkadlá sa ocitnú zarovno s mojou roztrasenou postavou. Nakloním sa, aby som videla na šoféra, a rozochvenou rukou si zaclo-ním oči pred dažďom.

Obráti sa mi žalúdok a niekde v diaľke zabliká varovný signál.

Pri pohľade na muža za volantom sa mi rozbúcha srdce. Na prvý pohľad vyzerá, akoby ho dnes ráno vytiahli zo zasadačky na Wall Street. V košeli, ktorá je rovnako čistá ako okolitý vzduch, a s rovnako ostrými črtami tváre, niečo ťuká do mobilu, akoby fakt, že ma takmer zrazil, bol len ďalšou nepríjemnosťou tohto dňa.

No keď si ho obzriem lepšie, zistím, že obraz inves-tičného bankára, ktorý som si o ňom vytvorila, má svoje chyby. Spod vyhrnutých rukávov košele mu vytrčá čierny atrament. Úponky, kvety a havrany tancujú po vyryso-vaných svaloch na silných predlaktiach a krídlo ďalšieho vtáka vykúka spoza goliera košele. Tmavé vlasy má stra-paté a kučery mu padajú do čela. Vyzerá trocha starší ako ja.

Zaplaví ma nepokoj a na okamih ma paralyzuje jeho uprený pohľad zelených očí. Najprv v nich vidím podráž-denosť, no keď dokončí, čo robil, hodí mobil do stredovej priehradky, zrak mu sklízne na môj zanedbaný vzhľad a podráždenosť v jeho očiach vystrieda zvedavosť.

Zavládne medzi nami ticho. Trocha skloní hlavu, aby na mňa lepšie videl. V slabom svetle pod búrkovou oblohou vyzerá étericky.

Niečo hlboko vo mne kričí, aby som *utekala*.

Presunie pohľad zo mňa na tmavú cestu pred nami a vzápätí sa mi opäť pozrie do očí. Zvedavosť v jeho očiach zastreje pocit, pri ktorom nevedomky o krok cúvnam.

„Radšej zomrieš, ako by si mala nastúpiť?“ spýta sa s ľahkým úsmevom. Jeho zamatový barytón ma znepokojuje. Nehodí sa k jeho aure ani zlomyseľnému pohľadu v očiach. Nedokážem rozpoznať jeho prízvuk.

Odtiahnem si prameň vlasov, ktorý sa mi prilepil na pe-ry, a obozretne naňho pozriem. „V podstate áno.“

Dvomi prstami zarádī spiatočku. „Cúvnam. Môžem to urobiť tak, aby to vyzeralo ako nehoda. Budeš už tretia, ktorú som dnes zrazil.“

Usmiala by som sa, keby mi tvár nezamrzla od studeného vetra. „Skvelé. Keď bude po všetkom, môžeš ma zhodiť z padacieho mosta.“

„Počul som, že treba nakrmiť ryby.“ Jeho bezchybná košeľa sa mu napína na širokej hrudi, keď sa nakloní a odomkne dvere na strane spolujazdca. Len čo lenivo vystrčí ruku z okna, neunikne mi, že na zápästí má hodinky značky Patek Philippe. „Nasadaj.“

Uprostred močiarov a lesa zahaleného dažďom ma obklopí vôňa kože a dymu. Z tohto muža priam kričí, že pochádza z nejakej starej prachatej rodiny. Je to presne ten

typ, akému sa mám podľa prísahy rodičom vyhýbať. Do mysle sa mi vkráda smútok. Prudko prehodím tašku cez plece, až mi narazí do chrbta, a vráti sa mi aspoň tolko zdravého rozumu, aby som odkráčala.

Zelené oči a namyslený úsmev ma však čoskoro dobehnú a netrpezlivé prsty bubnujú po dverách auta. „Čo sa deje, krmivo pre ryby? Bojíš sa toho, ako šoférujem?“

Zastanem v blate, obrátim sa k nemu a pozriem mu do tváre. „Máš nejaký dôvod, prečo chceš tak zúfalo dostať nevinné dievča do svojho auta uprostred ničoho?“

„Nevinné,“ zopakuje, akoby to slovo prevaľoval na jazyku. Nechá ho visieť medzi nami a čaká, kedy sa zlomím pod váhou tej drobnej lži. Tlmene zanádam a zamávam na rozlúčku, ale motor zapradie, auto sa prudko pohne a zahatá mi cestu. Keďže sa nemôžem vrátiť, zablúdím pohľadom k lesu po oboch stranách nerovnej cesty.

V Pochmúrnom lese číhajú hrozné veci, Ofélia. Nikdy tam nevstúp.

Hrozné veci číhajú aj v luxusných autách, mama, ale teraz tu nie si a nemôžeš mi pomôcť.

Obrátim sa chrbtom k neznámemu a vlečiem sa okolo kapoty, mračiac sa na všetky kamene, kaluže a konáre, popri ktorých prechádzam. Dvere sa otvoria a mne zovrie žalúdok. Obzriem sa cez plece a spanikárim. Môj nový mohutný známy vystúpi z auta ladne ako panter.

Mala som sa rozbehnúť do lesa.

Vyššie meter osemdesiat vysoká hora svalov kráča rovno ku mne. Každý jeho pohyb je plynulý a premyslený a ja sa inštinktívne načiahnem po vreckovom nožíku. Dve čierne topánky zastanú špičkami pri mojich a cítim, ako mi ovanie ucho horúcim dychom.

„Len zo zvedavosti, kam by si ma bodla?“

Snažím sa rozprávať pokojným hlasom, ale srdce mi bije ako splašené. Nespýtam sa ho, odkiaľ to vie. Vyzera ako ten typ, pred ktorým by sa sklonil aj samotný osud. „Pravdepodobne do hlasiviek. Zrejme je to jediný spôsob, ako ťa umlčať.“

Jeho smiech, teplý a hustý ako med, otupuje štipľavý chlad na mojej pokožke. Skôr ako stihnem zareagovať, štyrmi prstami mi vkláza pod popruh tašky a rýchlo ju hodí na zadné sedadlo. Vo vreckách bundy zatnem päste.

„Vráť mi ju.“

„Nastúp.“

„Pôjdem pešo.“

Zahryzne si do pery, akoby chcel potlačiť úsmev, a v mojom podbruší sa prebudia motýle. Prisahám, že tam, kde som vyrastala, takýchto mužov nemáme. „A čo som potom ja? Niečo ako nosič batožiny?“

„Skôr zlodej.“

„Radšej by som bol únosca,“ prehodí a ukáže na dvere na strane spolujazdca.

Vykročím smerom k hradu, no niečo ma zastaví. V tej taške mám mobil. Cez tónované okno si všimnem, že sa

na nej hojdá moja kľúčenka pre šťastie od otca. Viem, že som prehrala. Radšej stratím hrdosť ako ten drobný kúsok z neho.

Tlmenie zanádam, aby ma počul, vkĺznem na predné sedadlo a moje mokré vlasy nasajú pach krémovej kože. Pri pohľade na svoje topánky skrívím tvár a podupem nohami, aby blato zostalo na bėžovom koberci pri mojich nohách.

Sadne si za volant a zdvihne tmavé obočie. „Čo bude ďalej? Napľuješ mi do odkladacej priehradky?“

Prepichnem ho pohľadom. „Nie, vyseriem sa na palubnú dosku.“

Zasa sa rozosmeje, tentoraz hlasnejšie a nebezpečne príťažlivo. Stlačí niekoľko tlačidiel a koža podu mnou sa začne zohrievať. Z reproduktorov sa ozýva tichá klavírna hudba. Je to príjemné, ale nedovolím si uvoľniť sa. Prípádám si ako gumička, ktorá sa čoskoro roztrhne.

„Mám pocit, že by mohlo byť aj niečo medzi tým, krmino pre ryby. Hovno na palubnej doske je extrém, mohla by si aspoň...“

„Vyšťať sa ti do držiaka na pohár?“ Ešte sme sa ani nepohli. Toto bola chyba. V novinách to nebude vyzerať dobre. *Dievča zomrelo v odľahlom škótskom údolí po tom, čo nastúpilo do auta úplne cudzieho človeka.*

Zdvihne ruku a druhou zaradí jednotku. „Například. V dnešnej dobe všetci tak rýchlo skáču do extrémov.“ Auto stále stojí. Pozrie sa na mňa a pohľadom prebehne po

mojich ošumelých šatách a ošúchanej taške. „Hráš sa na Olivera Twista?“

„Strč sa.“ Preskúmam jeho prehnane elegantný zovňajšok. Chýba mu len cylinder a palička. „A ty by si bol Lišiak?“

Kútikom oka zachytím jeho zlomyseľný úškrn. „Bystrý a šarmantný?“

„Nie, len otravný.“ Načiahnem sa po kľučke dverí a chcem vystúpiť, ale on zdvihne obe ruky na znak porážky a auto sa pomaly rozbehne. Síce sa správa nenútene, ale niečo mi na ňom nesedí. V tých zelených očiach sa skrýva niečo, čo nie je ani veselosť, ani podráždenosť. Niečo hlbšie. Niečo temnejšie, *nenásytnejšie*.

Z vrecka na dverách spolujazdca vykúka skicár. Prsty ma svrbia, aby som ho otvorila a nahliadla do mysle, ktorá nie je moja.

„Nie.“

„Nebudem hodnotiť tvoje fanúšikovské kresby Mickeyho Mousa.“

Vyprskne s pohľadom upretým na cestu a obíde spadnutý kmeň. „Som skôr fanúšik Minnie.“

„Čo je v ňom?“

Iskra v jeho očiach ma vydesí. „Kresby všetkých mojich predchádzajúcich obetí.“

Fňuk. No, je to moja vina, že som mu nastúpila do auta. „Rozvedená, popravená, zosnulá? Ako prvé tri manželky Henricha VIII.?“

Usmeje sa na mňa vlčím úsmevom, ktorý nie je ani vrúcny, ani upokojujúci. „A potom ďalšia rozvedená a ešte jedna popravená, presne ako manželky číslo štyri a päť. Ty by si s trochou šťastia mohla byť tá šiesta, ktorá prežila.“

Super.

Auto hladko ide po hrboľatej ceste až k areálu univerzity. Toto je moja prvá ozajstná šanca trocha sa tu poobzerať. Keď míname chrlice, plačú dažďové slzy a každý ďalší pôsobí ešte zúfalejšie ako ten predchádzajúci.

Nechcem tam ísť.

Po chrbte mi prebehne mráz a prvýkrát od sedemhodinovej cesty vlakom a trojhodinovej cesty autobusom si uvedomím, aká je táto škola izolovaná.

Nad nami sa týči hrad Sorrowsong, starobylá pevnosť vsadená do hory. Hrubé kamenné múry sú zakončené vežami a hrdo držia bridlicovú strechu pod uhľovočierou oblohou. Krajinu bičujú a ničia živly, ale vysoký nedotknutý hrad stojí nad riekou, plesom a hustým lesom pod ním. Sivý dážď bubnuje na sivé kamene a sivé kmene stromov. Mám pocit, akoby ten, kto stvoril tento svet, už nemal dosť farby. Dokonca aj tráva má len tlmený odtieň zelenej.

So zovretým žalúdkom vytiahnem z kabelky mobil. *Žiadny signál.* Síce v ňom nemám žiadne kontakty, ale aj tak mám z toho ešte horší pocit.

Tri roky. Musím tu prežiť tri roky a potom sem už nikdy nevkročím.

Jednou veľkou rukou ležérne drží volant, druhou si klopká po stehne. Nakoniec preruší nepríjemné ticho. „Nepovedala si mi, ako sa voláš, krmivo pre ryby.“

„Ani ty si sa nepredstavil.“

Odbočí z nerovnej cesty tak prudko, až sa vlhkou dlaňou opriem o studené okenné sklo. Odstaví auto na jedno z dvoch parkovacích miest so zlatými plaketami, na ktorých je jasne napísané „rektor“, a potom môj nový priateľ – o ktorom úprimne pochybujem, že je rektorom – vypne motor. „Alex. Volám sa Alex.“

Alex. Je mi nejaký povedomý. V mysli mi zabliká varovné svetielko, ale je príliš rozmazané, aby som prečítala nápis. Existuje dôvod, prečo ešte stále stískam vo vrecku nôž, len musím zistiť aký.

Hukot motora a praskot konárikov pod pneumatikami už utíchli. Spoločnosť nám robí len dážd', ktorý ticho bubnuje na čelné sklo. Prvýkrát si ma lenivo premeria a na okamih sa pristaví na kúsok mokrej košele pod mojou bundou. Potom sa mi znova pozrie do očí, zdvihne kútiky úst, vyčarí zvodný úsmev a z kovovej škatuľky na palubnej doske vyberie cigaretu. Vloží si ju medzi pery a v plameni zapalovača mu zlomyseľne zažiaria oči. „*Oliver Twist* bolo možno trochu prehnané.“

Potiahnem sa za lem sukne a vezmem si tašku aj kabelku. V napätej atmosfére v aute sa mi ťažko dýcha. Zamrmlom *maj sa*, vyhýbajúc sa jeho pohľadu, vystúpim z auta a rozbehnem sa k dverám hradu. Na zátylku cítim jeho páľčivý pohľad, ale nevenujem mu pozornosť.

Neprišla som si sem užívať s priam trestuhodne príťažlivými mužmi. Som tu len a len z dvoch dôvodov: aby som vyštudovala na jedinej univerzite na tejto planéte, na ktorej sa pre mňa našlo miesto, a aby som zistila, prečo moji rodičia zomreli niečo vyše kilometra od miesta, kde sme práve zaparkovali.

Druhá kapitola

OFEILA

Dosky padacieho mosta znejú znepokojujúco duto, keď sa po nich náhlím, akoby pod ich hladkým povrchom niečo hnilo a chcelo ma to stiahnuť nadol. Nemám čas na úvahy. Ťahám svoje boľavé nohy a prepchatú tašku do veľkolepej priestranej siene.

Čudné, že som tu ešte nikdy nebola, keďže som väčšinu detstva prežila neďaleko. Moji rodičia sa nikdy nevyhrabali z nášho sídliska, no hoci tu desať rokov pracovali a dostali ponuku prenajať si domček pre zamestnancov v areáli, nikdy ma sem nevzali. Otec urobil všetko pre to, aby som ani jeden deň svojho detstva nestrávila za týmito múrmi, aj keď to znamenalo dlhé dochádzanie a osamelé večery.

Nikdy som nepochopila prečo. Odohrávajú sa tu drámy, ale väčšinou medzi deťmi zo súperiacich rodín. Človeka zvonka by nechali na pokoji. A možno je to len zbožné želanie.

Sieň je prázdna, ale vo vzduchu cítiť ozvenu hlasov, akoby bola ešte pred chvíľou plná života. Nad hlavou sa jemne hojdá luster a brúsený krištál ticho cinká, lebo vietor prefukuje cez medzery medzi škridlami. Mozaika pod mojimi nohami vytvára erb školy v tlmených odtieňoch bielej a hnedej, ale upútava ma skôr stredná časť miestnosti.

Obraz oproti mne je vysoký najmenej päť metrov a zaberá časť steny medzi dvoma točitými schodiskami. Žena na obraze, špinavá a zaprášená, sedí zhrbená na skale v pustatine. Na jej vpadnutých líkach sa lesknú slzy a červtvá krv, ale pod masnými prameňmi svetlých vlasov jej žiari šialený úsmev. Farby sú matné, akoby samotný obraz roky zanedbávali, ale štyri predmety v jej ruke žiaria tak, že vyzerajú ako namaľované len dnes ráno. Netreba byť géniom, aby ste zistili, čo to je. Rovnaké predmety sú aj na všetkých vlajkách na vežičkách.

Bolehlav, Luľkovec, Pavučinovec, Hadovník. Štyri smrteľne jedovaté rastliny. Štyri fakulty univerzity Sorrowsong. Ktorá univerzita má fakulty pomenované po jedovatých rastlinách? Je to ako z desivej fantasy knihy.

Pohľadom sa pristavím na mrazivom úsmeve na ženinej tvári a vtom si uvedomím, že niekto stojí vedľa mňa.

„Úchvatné, však?“

Zo staršieho pána, ktorý sa zjavil po mojej l'avici, vyžaruje tradičná krása, ktorá popiera jeho vek. Na sebe má dokonalý elegantný frak, ktorého odtieň červenej je taký tmavý, že pohlcuje všetku farbu jeho sivej pokožky. Vyzerá ako spomienka z minulosti, ako duch uväznený v hrade, ktorý sa náhodou ocitol v nesprávnom storočí. Fúzy nad jeho hornou perou by mi mali pripadať smiešne, no len umocňujú jeho výzor viktoriánskeho hrobára.

Rozľahlá veľká sieň mi zrazu nepripadá až taká priestranná. Jeho prítomnosť je taká silná, až mám takmer strach, či tu budeme mať obaja čo dýchať.

Nepokojne sa zahľadím na obraz. Úprimne povedané, nie som si istá, či je krásny. Nechápem, prečo niekto zavesil taký desivý obraz do miestnosti, kde majú ľudia tancovať, jesť, študovať a konverzovať.

„Asi hej, ak sa vám páčia takéto veci,“ zamrmlm. Kto-
vie prečo sa obávam, aby ma žena na obraze nepočula.

Muž si vykrúti fúzy prostredníkom a palcom, zrejme je zahľbený vo vlastných myšlienkach. „Je to Achlys.“

Pozriem mu do zvláštne tmavých očí a pokrčím plecami. „Ešte som o nej nepočula.“

„Považuje sa za stelesnenie žiaľu. Keď lord MacArtain staval tento hrad, jeho manželka ochorela ešte pred jeho dokončením. Deň čo deň sledoval, ako jej z tváre mizne ružová farba života, kým nebola len v odtieňoch zelenej a sivej. Zbláznil sa v očakávaní žiaľu a vyhlasoval, že jeho manželka je znovuzrodená Achlys.“ Unavene si vzdychne. „Bola to smutná duša, dokonca aj za života. Prisahal, že

v noci, keď nemohol spať, počul, ako sa údolím nesie jej žalostný nárek zmiešaný s vetrom. Dokonca tvrdil, že počul jej tiché vzlyky pod vodou v plese. Hovorí sa, že dodnes straší na hrade.“

„Och, skvelé.“ Pravdepodobne som už vytočila ducha.

Sorrow song. Žalospev. Teraz už názov školy dáva zmysel. Do kostí mi prenikne chlad a usadí sa v nich, akoby tam chcel zostať dlhšie. Láska z nás všetkých nakoniec urobí bláznov. Zmierila som sa s osamelým životom. *Chcem žiť sama*. Keby som rodičov nenávidela namiesto toho, že som ich tak vrúčne ľúbila, môj život by bol teraz oveľa jednoduchší.

Cítim na sebe Achlysin pohľad a znova sa k nej obrátim. Netvári sa užialene, možno len telom, ale nie duchom. Pôsobí *zlomysel'ne*. „Ak má predstavovať smútok, prečo sa usmieva?“

Muž sa zasmee, akoby som žartovala, a pomedzi bledé prsty mu prekĺzne zlatá retiazka vreckových hodín. „Prečo vlastne? A prečo dala Hére jedovaté kvety? Ten, kto žiali, si nie vždy zaslúži náš súcit. Každý má hranice, za ktorými už preňho neplatia pravidlá morálky, Ofelia Wintersová, aj vy.“

Horúčkovito uvažujem a snažím sa spomenúť si, či som tomuto mužovi prezradila svoje meno. Neprezradila. Som si istá, že nie. Jeho desivé slová visia v zatuchnutom vzduchu medzi nami a vkrádajú sa mi do mysle, nepozvané a nevítané.

Vtom zatlieska rukami a zastane predou mnou. Niekoľko sekúnd ma uprene sleduje, akoby čítal denník mojich najtemnejších myšlienok a najhlbších túžob. Vidí moje hnijúce srdce? Vidí nepochopiteľný hnev, ktorý ho udržiava pri živote? Kto vie, či mu to pripadá zaujímavé, alebo či som nič v porovnaní s ostatnými netvormi na tomto mieste.

„Výborne. Musím sa postarať o pár záležitostí. Dúfam, že chápete, aké je nezvyčajné, že univerzita prijala niekoho len z dobrej vôle, slečna Wintersová. Nezaostávajúte za ostatnými. Stali by ste sa ľahkou korisťou.“

„Vylúčili by ste ma?“ Rozhodla som sa veriť, že naráža na to a nie na niečo horšie. To neprichádza do úvahy. Nie, ak chcem uniknúť z večného cyklu beznádeje, v ktorom som uviazla od svojich sedemnástich.

Znepokojujúco sa usmeje a na priehľadnej pokožke okolo očí sa mu zjavia vrásky. O pár krokov cúvne a nadvihne plochú čiapku. Obráti sa na päte bordových mokasín a otvorí dvere zabudované v obraze, ktoré by som si sama nikdy nevšimla. „V Sorrowsongu sa stávajú aj horšie veci ako vylúčenie. Chodte po pravom schodisku a vojdite do druhých dverí naľavo.“

Po tých slovách zmizne a ja zostanem trčať v dusivej tme siene. V ušiach mi znie tlkot vlastného srdca a prehlušuje havrany, ktoré lietajú pomedzi trámy vysoko nado mnou. Ich krákanie sa ozýva v otvorenom kozube na druhom konci miestnosti a rýchlo ma poháňa k tým správnym schodom.

Táto miestnosť sa mi nepáči. Pripadá mi zlovestná, takže v nej chcem stráviť čo najmenej času. Toto miesto, ten muž, ten obraz – všetko mi naháňa strach.

Ponuka zaplateného štúdia na Sorrowsongu mi pripadala ako zásah šťasteny a bola príliš veľkorysá na to, aby som ju odmietla. Keď však vojdem do slabo osvetlenej chodby pokrytej pavučinami, po chrbte mi prebehne mráz a premýšľam, či za čas strávený tu nezaplatím omnoho viac ako len peniaze. Nemám však inú možnosť. Je to moja posledná šanca na život, moja posledná nádej.

Muž v Achlysinej sieni mi dal jasne najavo, že stačí jedna drobná chyba a je so mnou koniec.

Ak tu chcem zostať, musím vynikať.

Prvé dvere naľavo sú obrovské, dvojkrídlové, so zlatou tabuľkou, ktorú osvetľovali sviečky a občasné záblesky zúriacej búrky. *Internát fakulty Pavučinovec*.

Čas vo vlaku som si krátila čítaním, pokiaľ som práve nervózne nehládala von oknom a nesnívala o inom živote. Hoci sa to môže zdať zbytočné, do jednej z fakúlt vás zaradia na základe eseje s dĺžkou päťtisíc slov, ktorá je súčasťou vašej prihlášky. Pavučinovec je známy nemilosrdne logickým prístupom k problémom a premieňa bystrých a tvorivých ľudí na tých najbezohľadnejších podnikateľov a podnikateľky v dnešnej spoločnosti. Mnohí študenti práva a ekonómie skončia práve tam.

Bolehlav je pre silných a motivovaných, vytrvalých, fyzicky zdatných a duševne vyrovnaných. Jeho členovia

študujú všeličo, ale väčšinou sú zároveň aj v športových tímoch.

Z Hadovníka vzišiel dlhý rad tých najlepších chirurgov na svete. Veľa študentov medicíny pochádza práve z neho. Škoda, že väčšina z nich sa ešte pred tridsiatkou vykašle na starostlivosť o pacientov a venuje sa kariére, ktorá využíva vysoký dopyt po liekoch.

Posledný je Luľkovec. Môže sa pochváliť nekonečným zoznamom slávnych absolventov. Navštevovali ho generálni riaditelia, realitní magnáti a investiční bankári, ale aj neseľávne známimi sérioví vrahovia, mafiáni a zabijaci. Existuje dôvod, prečo sa internát tejto fakulty ako jediný nenachádza v hlavných budovách. Ak vás neodradí ročné školné vo výške 70 000 libier, možno vás odplaší jej pochybná povesť. Každý rok zmizne alebo zomrie nejaký študent a zvyčajne je za to zodpovedná fakulta Luľkovec. Keby titul zo Sorrowsongu nebol ako zlatá vstupenka na Wall Street, pochybujem, že by sa niekto odvážil prekročiť padací most.

Som rád, že nikdy nepôjdeš na Sorrowsong, O. Oni žijú podľa celkom iných pravidiel.

Otcove slová cíhajú v temných zákutiach mojej mysle spolu so spomienkami naňho aj na mamu. Často prichádzal z práce unavený, vyčerpaný a plný príbehov o nechutných výčinoch niektorých študentov: v noci vybuchovali autá, v lese sa našli zviazaní študenti, v obliečkach na vančúše zasa jedovaté hady. Nikdy som nevedela, čo z toho je vlastne pravda a čo len jeho prehnaná predstavivosť.

Našťastie, budem v Bolehlave. Myslím si, že jediným dôvodom, prečo ma rektor prijal, je moja pozícia v celo-národnom plaveckom rebríčku. Moje takmer isté miesto v Bolehlave je jediným dôvodom, prečo som tu.

„Ach, dobre, ty tiež meškáš. Bude sa uvítací prejav konať tamto?“ Z úvah ma vytrhne ženský hlas s výrazným prízvukom. Vysoká, opálená, dlhonohá svetlovláska v štýlových bielych šatách ma objíme, akoby sme sa poznali roky. Voní ako kvety a bankovky, akoby presne vedela, na čo sa používajú všetky tie nože a vidličky rôznych veľkostí. „Colette DuPontová. Teší ma, že ťa spoznávam, a teší ma, že som tu!“

„Uhm...“ Napravím si tašku na pleci a nešikovne jej zovriem ponúkanú ruku. „Ofelia Wintersová – a nie som si istá. Som rovnako stratená ako ty.“

Letmo ma pobožká na líca a veselo zvýskne, akoby som práve povedala niečo neskutočné. *Je to desivé.* „Aké krásne meno. Čo študuješ?“

„Psychológiu.“ Zo skromného zoznamu ôsmich dostupných odborov to bol jediný, ktorý som dokázala znieť. „A ty?“

„Výtvarné umenie. Môj nevlastný otec mi slúbil, že keď doštudujem, pomôže mi založiť si vlastnú galériu. Bol by *brozne* sklamaný, keby zistil, že som meškala hneď v prvý deň. Môj šofér bol na cestách príliš opatrný.“ Zdvihne kabelku značky Hermès a rozpráva sa so mnou živou zmesou angličtiny a francúzštiny. Pristúpime k druhým dverám naľavo.

„Bola si to ty, koho som videla v Rolls-Royce s Alexom Corbeauom-Greenom? Mohla by si ma s ním zoznámiť?“

Prudko zastanem pred dverami. Colettinu veselú poznámku o tom, že Alex má na Instagrame o milión sledovateľov viac ako ona, prehluší rinčanie v mojich ušiach.

Svet okolo mňa sa stráca a zrazu vôbec nestojím na chodbe. Kľáčim pred televízorom v malej kuchynke svojich rodičov a sledujem, ako sa zo stromov valí čierny dym. Pozorujem, ako stý hovor môjmu otcovi skončí v hlasovej schránke, a aj tak mu volám znova a znova. Vyberiem núdzovú hotovosť z jeho trezora a prosím taxikára, aby šiel rýchlejšie.

A potom zastanem na kraji. Podleziem žltú pásku a prepletám sa morom vyšetrovateľov, technikov, reportérov a hasičov. Hľadím na odporný pokrkváný kov omotaný okolo kmeňa stromu, dusím sa čiernym dymom a pýtam sa Boha, v ktorého som nikdy neverila, prečo to boli oni a nie ja.

Moja spomienka na ten deň je zmätená, ale jedno mám už štyri roky vypálené do sietnice. Na ohorenom kuse kovu zarytom v zemi medzi troskami stáli dve slová: *Green Aviation*.

Dokonale upravené prsty mi lúskajú pred očami. „Zem volá Oféliu! Pýtala som sa, odkiaľ máš topánky.“

Pokrútim hlavou a vytlačím z mysle vlastný krik. Zdvihne sa mi žalúdok s raňajkami a snažím sa zmieriť s faktom, že jeden z *nich* je tu. Alex je jediný človek, s ktorým som sa nikdy nechcela spriatelíť, a zlyhala som už počas prvej hodiny. Nikdy viac. Traslavo vydýchnem, snažím

sa potlačiť paniku a predstieram, že sa so mnou nekrúti celý svet. „Ehm... nepamätám sa. Tuším zo sekáča.“

Zastaneme na chodbe a ona sa znova zachichoce. „Pekné a zároveň udržateľné. Fakt by som mala menej nakupovať. Toto sú tie správne dvere, však?“

Zadržím dych a prepadne ma zmes príjemnej normálnej nervozity a paralyzujúceho existenciálneho strachu. Je to tu. Uteč, alebo vojdí dovnútra. Buď obyčajná osoba, alebo absolventka Sorrowsongu. Choď na istotu, alebo...

Colette otvorí dvojité dvere a vstúpi dovnútra s oslnivým sebavedomím a titánovobielym úsmevom. Klopkanie jej podpätkov sa rozlieha okolo obrovských zamatových transparentov visiacich z vysokého stropu. Miestnosť je takmer rovnako veľkolepá ako Achlysina sieň, s radmi lavíc po oboch stranách a dlhou uličkou vedúcou k pultu na konci. Pôsobivá architektúra naznačuje, že to bola pôvodne kaplnka, ale ktovieprečo pochybujem, že sa tak ešte používa.

„Ospravedlňujeme sa, že meškáme!“

Stopäťdesiat párov očí sa uprelo na nás. Najbližšie ku mne sedí Muru Sayariová, ktorú poznám len preto, lebo táto devätnásťročná supermodelka a dedička japonského technologického impéria je na titulke módneho časopisu v mojej kabelke. Kúpila som si ho, lebo na autobusovej stanici nemali krížovky. Odkedy som nastúpila do autobusu, vynorilo sa vo mne desať nových obáv: Čo je *hip dip*? Prečo sa bojím, že ho mám? Polovicu cesty som strávila premýšľaním, či mám jelenie alebo líšcie oči.

Po štyroch rokoch strávených v posteli som zjavne trocha mimo.

Colettin oslnivý príchod celkom pokazil môj plán zostať nenápadná. Držím sa nádeje, že sa to ešte dá napraviť, ale nohy ma nechcú poslúchať. Zastanem ako prikovaná a cítim, ako ma *niekto* prebodáva pohľadom. Rozpália sa mi líca a môj zrak priťahuje neodolateľná sila. V mori tváří okamžite zazriem jeho. Čas zastane, ako keď ponoříte vysoké hodiny do smoly. Tvár mi horí od nezvyčajnej zlosti.

Takže aj on je nový študent.

Na tvári Alexa Corbeaua-Greena sa zjaví zlomyseľný úsmev. Dvakrát poklopká po hodinkách a pokrúti hlavou. *Strašné*, naznačí ústami a jeho pery vyslovujú všetky slabiky spôsobom, ktorý je príliš zmyselný na to, že sme v bývalej kaplnke.

Pred pol hodinou by ma to očarilo, ale odkedy viem, kto to je, je mi to odporné. Sedí s ostatnými z Luľkovca. Jasné, že je v Luľkovci, tam určite zapadne. Pokrútim hlavou a pokúsim sa potlačiť záujem, ktorý vo mne vzbudil. S drkotajúcimi zubami od neho odtrhnem zrak. Určite som prechladla.

Nieкто si odkašle a ja si opäť uvedomím, že stojím uprostred uličky a zo šiat aj z tašky mi kvapká voda. Muž, ktorého som stretla v Achlysej sieni, netrpezlivo klopká vráskavým prstom po pulte a nesúhlasne sa na nás mračí. Aspoňže nie som sama. Myslím si, že väčšina mužov sústreďuje pozornosť na Colettine kolená a lem jej

minisukne. Teda okrem Alexa, ale rozhodnem sa nevšimať si, ako na mňa hľadí.

„Colette DuPontová. Váš nevlastný otec pohrda meškáním. Sadnite si k svojim spolužiakom v Pavučinovci.“

„Viem, rektor Carmichael, a nesmierne sa ospravedlňujem,“ povie, odíde a vklzne na lavičku medzi smejúce sa dievčatá, ktoré už zjavne pozná.

Oslovila ho *rektor*? Urazila som pred ním obraz, ktorý vybral on sám? Nemôžem začať odznova a dostať druhý pokus? Možno taký, pri ktorom ma takmer nezrazí potomok samotného Satana?

„A vy, Ofelia, si choďte sadnúť k ostatným z Ľuľkovca.“

S úľavou si vydýchnem a zvalím sa na vŕzgajúcu lavicu po svojej ľavici. Vytiahnem vlhký poznámkový blok, aby som si mohla zapísať všetky múdrosti, ktoré zachytím z uvítacieho prejavu. Možno sa mi ešte podarí všetko napraviť.

Keď zdvihnem pohľad a odhrniem si z očí medené pramienky vlasov, ešte stále na mňa všetci zízajú. Alex si prehodí svalnatú ruku cez operadlo lavice a obráti sa, aby na mňa lepšie videl. Má ten istý zvláštny pohľad ako v aute. Niečo medzi nenásytnosťou a podráždenosťou. Naskakujú mi z toho zimomriavky.

Sklopím zrak a ubezpečím sa, že moje kaki tričko nie je natoľko priehľadné, aby mi cezeň bolo vidieť bradavky. Potom sa spýtavo pozriem na rektora.

„Ľuľkovec, slečna Wintersová. Nie Bolehlav.“

Zvoní mi v ušiach. Údery srdca cítim až v hrdle. Pozriem na súcitné tváre okolo seba. Vyzerajú... milo. Skromne. Prívetivo. *Sem* patrím. Už som si s nimi vytvorila imaginárne priateľstvá. „Zrejme... zrejme sa stala nejaká chyba.“

V miestnosti sa ozve chichot a Colettin súcitný výdych. Alex sa nesmeje. Pohľad mu stmavne. Ešte stále sedím ako prikovaná na lavici v zadnej časti miestnosti. Rektor dvakrát poklopká hánkami po pulte. „Ofelia. *Hned*.“

To hádam nie je pravda. Nemôže to byť pravda. Možno ma Alex fakt zrazil a toto je nejaký krutý trest v posmrtnom živote. Bože, veď som len párkrát niečo ukradla. A možno som prerezala dve pneumatiky. Alebo štyri. Chcem tým povedať, že tento trest je neprimeraný.

Dievča vedľa mňa ma štuchne k okraju lavice. Vykročím na druhý koniec siene a cestou ma sledujú stovky očí. Sadnem si na lavicu čo najďalej od Alexa a čakám na okamih, keď sa preberiem a zistím, že to bol len sen. Študent z Hadovníka sa ku mne nakloní, uškrnie sa a praskne mi pred tvárou žuvačku.

„Tam ťa zožerú zaživa.“

